Et mina aga kellegi inimese wõlgnik ei taha olla, palun härra Kiwi, minu kepi alumise otsa siisu, nende inimestele ära jagada, kelle nimed sääl tähendatud."

Suure põnewusega sai alumine pool mahamurtud keppist sinna tootud ja wõru alt ära kruitud.

Esiti tuli üks pisike pak wälja, selle päälkirjaga, „Minu õe, „susi" perenaesele. „See tegi seda wärisewa kättega lahti. Sääl sees oli üsna uus kümne kopikune hõberaha, „Leibasuppi eest ilma munata!" Wenna wiljakaupleja pakis oli kolmkümend kopikud „kontide ja hapukapsaste eest". Kolmas pak oli ühe tädile, selle sees oli kümme kopikud „ühe kruusi hapu piima eest!" Neljandama pakist kukus „roositkrants" wälja, kogukonna nõunikule. Ja siis see wiimane oli härra walitsusenõunikule soowitud. Sääl lamesid roosa paberi sees wiis kopikud „ühe klaasi napsi eest!" kes „tolu Matsil" seekord, kui temal weel alwasti läks, nii isandlikult maitsenud oli!"

See ettendus, mis nüüd leinamajas selle järele tuli, ei lase ennast mitte nimetada.

Siin on weel tähendada, et „tolu Matsi" pärandaja „Lupak", — nii kõrwast tähele panna; on kirjaniku tõõde läbi juba amu ennast üles uppitanud, et nõbu pärandust temal sugugi hädapärast tarwis ei olnud, sest et ta oma armsa sugulaste seltsis, oma elu pääle mitte julge ei wõinud olla. Nemad tungisid igast küljest ja näitasid selgeste, kui isemeelne inimeste loomus ometegi on, kus selle tühja raha pärast oma kasu nõudsiwad.

„Susi" perenaene ja tema wend andsid Lupakale süüks, et ta kõik oma poole kiskuda, a sellepärast kepi katki murdnud!

Selle pääle andis härra „nõunik" tääda, et kepi murdmise kraks säält poolt kulda olnud, kus wiljakaupleja ja selle õde seisnud.

Üks tädi tahtis jälle näinud olewad, kui põhjanidoige nõbu, „tolu Matsi" kepi kõwerase murdnud, ja ehk wahast ka katki murdnud. Warsti selle järele karis seesama, et